

TRÖGVULEN, a. 2. neutr. — *et.* (fam.) Se *Trög*, bem. 2.

TRÖJA, f. 1. Klädesplagg för män och qvinnor, som betäcker öfre delen af kroppen och är försedt med ärmar. *T. utan ärmar*, ett slags yttre lifytke. — *Ss. Tröjkrage, -väfvere, -ärm.*

TRÖSK, m. sing. 1) Tröskning. — 2) Säd, som tröskas eller blifvit tröskad.

TRÖSKA, v. a. 1. (sannolikt af *Tråda*, trampa) 1) Efter skörd afsöndra sädeskornen ur axen, hvilket i äldsta tider skedde genom trampning af oxar, nu med slagor eller medelst tröskmaskin. *T. säd.* (Ordspr.) *Man bör ej binda munnen till på oxen som t-r*, man bör ej undanhålla arbetaren dess välförtjenta lön. *T. af, upp, ut*, se *Afröska*, &c. *T. om*, tröska änyo. *T. sönder*, genom tröskning förorsaka, att något går sönder. — 2) (fig. fam.) Bulta, slå. *T. på*, piska på. — *Tröskande*, n. 4.

TRÖSKARE, m. 3. En, som tröskar. — *Ss. T-lön.*

TRÖSKEL, trö'ssk'l, m. 2. pl. *trösklar*. (isl. *Throskuldur*, af *Dyr*, dörr, och *Swill*, syll; t. *Thürschwelle*) Den underliggande bjelken eller stenen i en dörröppning, eller den, som man klifver öfver, då man stiger in.

TRÖSKLAG, n. 3. Förening af flera tröskare, som tröska tillsammans på en loge.

TRÖSKLOGE, m. 2. pl. — *logar*. Loge, på hvilken tröskas.

TRÖSKLÖN, f. 3. Arbetslön till tröskare.

TRÖSKMASKIN, -- sch'i'n, m. 3. Maskin, hvarigenom man på kort tid och med besparing af människokraft verkställer tröskning. [-machin.]

TRÖSKNING, f. 2. Arbetet, förrättningen, då man tröskar.

TRÖSKSLAGA, f. 1. Se *Slaga*.

TRÖSKTID, m. 3. Tid på dagen, hvarunder tröskas; äfv. den tid på året, då tröskning vanligen verkställes.

TRÖSKVAGN, m. 2. Ett slags vagn, hvarmed tröskning verkställes.

TRÖSKVERK, n. 3. Större maskin med hjulverk för tröskning.

TRÖSKVÄLT, m. 2. Ett slags vält, hvarmed tröskning förrättas.

TRÖST, trö'sst, a. oböjl. sing. (föråldr.; bibl.) Oförfärad, vid godt mod. *Var t.*

TRÖST, f. sing. (ursprungl. Tillförsigt, mod; äfv. hvad som ger tillförsigt; hjälp) 1) Genom skäl verkadt lugn i bedröfvelsen öfver någon liden olycka; den derigenom väckta behagliga känslan. *Gifva någon t. Hämta t. af Guds ord.* — 2) Hvad som verkar lugnande i sorg, bekymmer, oro. *Det är en stor t. för mig i min olycka. Min ålderdoms t.*, af hvilken jag väntar eller har hjälp på min ålderdom. — *Syn. Hugsvalelse, Balsam.*

TRÖSTA, v. a. o. n. 1. (ursprungl. Våga) 1) (neutr.) a) *T. på*, förlita, förtrösta sig på. *T. på sina krafter.* — b) (pop.) Hafva lust. Har för denna bem. endast böjningen *Tröste*, t. ex.: *Jag tröste veta, huru du vågar det. Jag tröste fresta.* — 2) Gifva tröst. *T. någon i dess bedröfvelse. Han t-de mig med den nyheten, att... Hon låter icke t. sig. Gud tröste mig (dig, oss, &c.)!* uttryck, då man vill beklaga sig öfver något, yttra fruktan för något hotande ondt, eller hota, ömka, beklaga o. s. v., t. ex.: *Gud tröste mig, som råkat i denna olycka! Gud tröste mig, hur skall det nu gå! Gud tröste*

oss för den svåra kölden! Gud tröste oss, om kriget räcker länge! Gud tröste dig, om du inte lyder! Gud tröste honom, så illa han burit sig åt! Gud tröste mig för dig! (tonvigt på *för*) säges dels i förebrående, dels i ömkande, dels i skämtsamt ton. — *Syn. Hugsvala.* — *T. sig*, v. r. Gifva sin tröst, lugna sig. *Han t-de sig snart öfver sin olycka. T. sig med den tanken. att... T-nde*, part. akt. Brukas ofta nästan adjektivt. *T. tilltal.* — *Tröstande*, n. 4.

TRÖSTARE, m. 3. — **ARINNA**, f. 1. En, som tröstar. — *Tröstare* kallas äfv. skämtvis en sup, ett glas vin, punch, o. s. v.

TRÖSTEBREF, n. 3. Bref, hvarmed afsigten är att trösta; bref, som ger tröst.

TRÖSTFULL ell. **TRÖSTFULL**, a. 2. Mycket tröstande. — *Tröstefullt*, adv.

TRÖSTGRUND, m. 3. Skäl till tröst.

TRÖSTKÄLLA, f. 1. (fig.) Anledning till tröst; det, hvaraf tröst hämtas.

TRÖSTEORD, n. 3. Tröstande ord.

TRÖSTERIK ell. **TRÖSTRIK**, a. 2. Se *Tröstefull*. — *Trösterikt*, adv.

TRÖSTESPRÅK, n. 3. Tröstefullt bibelspråk.

TRÖSTETAL, n. 3. Tröstande tal.

TRÖSTLIG, a. 2. (mindre brukl.) Tröstande.

TRÖSTLIGEN, adv. (mindre brukl.) På ett tröstande sätt, tröstefullt.

TRÖSTLÖS, a. 2. 1) Som ej medgifver tröst, förtviflad. *T. belägenhet.* — 2) Som ej låter trösta sig, förtviflad. *Hon är t. öfver sin sons död.* — *Tröstlöshet*, f. 3.

TRÖTT, a. 1. (af *Tryta*) 1) Som känner trötthet. *T. af gående. Jag är t. i fötterna. Gå, arbeta, tala sig t.*, gå &c. så mycket, att man blir trött. *Hvila sin t-a kropp, sina t-a ben, sina t-a lemmar.* — 2) Ledsen (vid). *Blifva t. vid något. T. vid att vänta. T. vid lifvet. Man blir t. vid att jemt höra ett och samma.*

TRÖTTA, v. a. 1. 1) Göra trött. *Ett arbete, som t-r. Det t-r att gå långt.* — 2) Väcka ledsnad. *Nöjena t. på längd.* — *T-s*, v. d. Se *Tröttna*. — *T-nde*, part. akt. Brukas ofta adjektivt i samma mening som *Tröttsam*. *Ett t. arbete, samtal, sällskap.*

TRÖTTHET, f. 3. 1) Den känsla af nedslagenhet, som man erfar efter ett ansträngande kropps- eller själsarbete. *Känna t.* — 2) Dylik känsla till följe af svag helsa. — 3) (fig.) Ledsnad, afsmak. *T. vid lifvet.*

TRÖTTKÖRA, v. a. 2. Köra häst m. m. så, att han blir trött. *T. en häst.* — *T-körd*, part. pass. Brukas stundom adjektivt (fig. fam.) för: *Trött*.

TRÖTTNA, v. n. 1. 1) Blifva trött. *Jag har nu arbetat så länge, att jag t-t. T. upp*, blifva alldeles uttröttad. — *Syn. Tröttna, Förtröttna, Afröttna.* — 2) (fig.) Ledsna (vid). *T. vid att lefva.* — *Tröttnande*, n. 4.

TRÖTTTRIDA, v. a. 3. (böjes som *Rida*) Rida en häst m. m. så, att han blir trött.

TRÖTTSAM, a. 2. Som tröttar. *T-t arbete. T. läsning. T. bok. T-t sällskap.*

TRÖTTSAMHET, f. 3. Tröttande beskaffenhet.

TU, grundtal. I äldre språket neutrum af *Två*. Brukas numera endast i vissa uttryck och talesätt, t. ex.: *Klockan är t.* (ej: två). *Derom är t. tal*, derom äro meningarne delade. *I t.*, i två